



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: D. p. D., s.r.o., IČ: 28089782
sídlem
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 684 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2017, č. j. JMK 113103/2017, sp. zn. S-JMK 111850/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2017, č. j. JMK 113103/2017, sp. zn. S-JMK 111850/2017/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, oddělení sankčních řízení, ze dne 15. 5. 2017, č. j. ODSČ-36206/16-24, sp. zn. ODSČ-36206/16-FIL/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (od účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. se jedná o přestupek) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn., RZ:, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
3. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti podle ust. § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu a mající znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, bylo zjištěno Městskou policií Brno na ulici Zemědělská 26 v Brně, a to dne 13. 3. 2015 v 12:05 hod. Za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností.
3. Žalovaný připomněl, že byla žalobkyně na základě policejní dokumentace v souladu se zákonem vyzvána, aby jako provozovatel vozidla uhradila stanovenou částku nebo sdělila údaje o řidiči vozidla, který se dopustil jednání majícího znaky přestupku. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně částku neuhradila a ani nesdělila údaje o tom, kdo byl v rozhodnou dobu řidičem vozidla, bylo s ní zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a následně vydáno prvostupňové rozhodnutí.
4. Ve vztahu k výměře sankce pak žalovaný doplnil, že byla uložena na spodní hranici zákonem stanovené sazby, která zůstala po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „nový přestupkový zákon“), nezměněna.

III. Žaloba

5. Žalobkyně v žalobě namítala, že byla uznána vinnou za spáchání správního deliktu, který po nabytí účinnosti novely zákona č. 183/2017 Sb. přestal existovat. Jednalo se tak o změnu zákona ve prospěch žalobkyně, k čemuž měl žalovaný v rámci přezkoumání prvostupňového rozhodnutí přihlídnout. Zda se žalobkyně dopustila

přestupku podle nové právní úpravy, by mělo být podle jejího názoru posouzeno v dalším řízení, pakliže bude zahájeno.

6. Kromě toho žalobkyně poukázala na skutečnost, že bylo znakem přestupku provozovatele vozidla v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 rovněž zavinění, což mělo být v její prospěch zohledněno. V této souvislosti poukázala na skutečnost, že nelze vycházet z čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., neboť stanovuje účinnost daného právního předpisu od 1. 7. 2017 v rozporu s pravidly pro publikaci právních předpisů a legisvakancí lhůtou stanovenou zákonem. Žalobkyně nemohla spáchání jednání majícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nijak zabránit.
7. Kromě toho žalobkyně namítala, že byla sankce uložena v rozporu se zákonem, protože není z výroku prvostupňového rozhodnutí zřejmé, zda mohla být pokuta jako druh správního trestu po nabytí účinnosti nového přestupkového zákona uložena. Prvostupňový správní orgán navíc neuvedl ustanovení, ve kterém byla sazba pro výměru pokuty stanovena. Pokud se jedná o ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, v době nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí již neexistovalo. Stejně tak nebylo žalovaným přihlédnuto k tomu, že nová právní úprava zakotvila institut mimořádného snížení sankce, a to pod spodní hranici stanovenou zákonem. Přestože žalobkyně jeho uplatnění v řízení nenavrhovala, správní orgány jsou k němu povinny přihlížet z úřední povinnosti. V rámci odůvodnění rozhodnutí však jakékoliv úvahy v tomto ohledu absentují, a to přesto, že nebyly v řízení zjištěny žádné přitěžující okolnosti.
8. Podle názoru žalobkyně je dále výrok prvostupňového rozhodnutí nesrozumitelný, neboť v něm byl učiněn odkaz pouze na ust. § 10 zákona o silničním provozu, přestože se jedná o ustanovení, které v rámci jednotlivých odstavců rozlišuje více povinnosti provozovatele vozidla. Z právní kvalifikace prvostupňového správního orgánu tak není zřejmé, jaká povinnost byla žalobkyní porušena, čímž nebyly splněny požadavky na formulaci výroku o vině stanovené zákonem a ustálenou judikaturou. Současně žalobkyně poukázala na skutečnost, že nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně vymezeno protiprávní jednání spočívající v neoprávněném zastavení. V místě, kde bylo stojící vozidlo policisty zdokumentováno, není zastavení zakázáno.
9. Dále žalobkyně namítala, že nemělo být řízení o přestupku provozovatele vozidla vůbec zahájeno, protože prvostupňovému správnímu orgánu sdělila údaje o totožnosti řidiči, a to na elektronickou adresu posta@brno.cz dne 17. 6. 2015 v 18:25 hod. Prvostupňový správní orgán však tuto skutečnost zcela ignoroval. K tomu žalobkyně doplnila, že na základě vyjádření žalovaného k žalobě zváží svůj požadavek na konání ústního jednání před soudem, pakliže bude nutné dokazovat doručení emailu. V opačném případě souhlasí s rozhodnutím bez jednání.
10. Závěrem žalobkyně spolu s právním zástupcem vyslovila nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu poté navrhla, aby prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Předně poukázal na skutečnost, že bylo proti prvostupňovému rozhodnutí podáno pouze blanketní odvolání, protože tak byly všechny námitky uplatněny až v žalobě. Podle názoru žalovaného je nutné zohlednit, že není cílem soudního řízení nahrazovat řízení před správními orgány, ve kterém mohly být námitky proti skutkovému stavu uplatněny a vypořádány.
12. Ve vztahu ke konkrétním žalobním námitkám pak žalovaný uvedl následující argumentaci. Co se týče namítaného zániku skutkové podstaty správního deliktu provozovatele, došlo pouze ke změně terminologie, aniž by jednání žalobkyně přestalo být protiprávní. Za účelové pak žalovaný považoval námitky směřující proti zdůvodnění výše uložené sankce. K tomu doplnil, že přezkoumával prvostupňové rozhodnutí podle právní úpravy platné a účinné v době, kdy bylo vydáno. Žalobkyní odkazovaná novela zákona č. 183/2017 Sb. nabyla účinnosti až po vydání napadeného rozhodnutí. Pozdější právní úprava není pro žalobkyni příznivější, protože zůstala zákonná hranice uložené pokuty nezměněna. Její výše pak byla v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí řádně zdůvodněna.
13. Žalovaný nerozhodoval o sankci, ale pouze přezkoumával její zákonnost ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, tedy ještě před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona. Proto nemohlo být k ust. § 44 daného zákona přihlédnuto. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí pak byla v souladu s judikaturou vymezena všechna ustanovení rozhodná pro stanovení výše pokuty a upřesnění právní povinnosti, která byla žalobkyní v kontextu protiprávního jednání neznámého řidiče vozidla porušena. Skutek spočívající v nezajištění dodržování pravidel silničního provozu byl dostatečně vymezen nejen co do místa a času, ale také druhu protiprávního jednání (neoprávněné zastavení). K námitce sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla dále žalovaný poznamenal, že emailové podání není součástí správního spisu, přičemž byla tato námitka uplatněna až v žalobě. Požadavek žalobkyně ve vztahu k nepublikaci soudního rozhodnutí a jeho anonymizaci, ponechal žalovaný na úvaze krajského soudu, kterému současně navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Na základě policejní dokumentace sestávající z oznámení přestupku a šesti fotografií místa spáchání jednání majícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu byla žalobkyně jako provozovatel vozidla vyzvána k úhradě stanovené částky nebo sdělení údajů o osobě, která vozidlo v rozhodnou dobu řídila.
15. S ohledem na skutečnost, že se žalobkyně ve lhůtě nevyjádřila, byl vydán příkaz ze dne 16. 9. 2016, proti kterému podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce odpor. Přestože byla následně vyrozuměna o provádění důkazů mimo ústní jednání policejní dokumentací a mapovým podkladem, včetně možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ke správnímu orgánu se v rozhodný den ani v zastoupení nedostavila. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž se žalobkyně blanketně odvolala.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
17. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Žalobkyně v žalobě předně namítala, že byla uznána vinnou ze správního deliktu provozovatele vozidla, který však již v době rozhodování žalovaného neexistoval. K tomu krajský soud uvádí, že nabytím účinnosti nového přestupkového zákona a souvisejících právních předpisů dne 1. 7. 2017 nedošlo k tomu, že by jednání žalobkyně přestalo být sankcionováno a považováno za protiprávní. Naopak měla změna právní úpravy za následek pouze sjednocení terminologie a odstranění dosavadní dvoj kolejnosti přestupků a správních deliktů, což lze jednoznačně dovodit pouhým srovnáním díkce ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu před a po nabytí účinnosti nové právní úpravy. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona, pokud prvostupňové rozhodnutí přezkoumával podle právní úpravy platné a účinné v době spáchání přestupku, neboť pozdější právní úprava nebyla pro žalobkyni příznivější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
21. Pokud se pak jedná o námitku žalobkyně, že bylo ode dne 1. 7. 2017 do dne 13. 7. 2017 vlivem legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. znakem přestupku fyzické nepodnikající osoby jako provozovatele vozidla též zavinění, krajský soud se s tímto názorem neztotožňuje. Předně je třeba připomenout, že žalobkyní je v nyní posuzované věci nikoliv fyzická, ale právnická osoba. K samotné podstatě této žalobní námítce pak krajský soud uvádí následující.
22. Účinnost daného právního předpisu byla zákonodárcem v čl. CCLVII výslovně stanovena ode dne 1. 7. 2017. Je zřejmé, že legisvakanční doba byla stanovena kratší než obecná legisvakanční doba v délce 15 dnů, nicméně to je zcela v souladu s ustanovením § 3 odst. 3 věty druhé zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 309/1999 Sb.“). Podle tohoto ustanovení platí, že vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Žalobkyně nijak nedoložila ani neprokázala, že by nebyl dán naléhavý obecný zájem na stanovení dřívější účinnosti dotčeného právního předpisu ve smyslu ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb.

23. Krajský soud k tomu dodává, že obecný zájem na stanovení účinnosti této souborné novely pramení zcela jasně a zřetelně jak z okolností přijetí tohoto právního předpisu (nutná novelizace obrovského korpusu právního řádu v souvislosti s nabytím účinnosti nového přestupkového zákona), tak i z úvah navrhovatele obsažených v důvodové zprávě k tomuto zákonu (viz k tomu sněmovní tisk Poslanecké sněmovny PČR, č. 929/0, 2016, zvláštní část - k části dvě stě padesáté první – účinnost).
24. V předmětné věci je tak námitka týkající se subjektivní stránky správního deliktu (nyní přestupku) provozovatele zcela nedůvodná, neboť ani k datu spáchání deliktního jednání, ani k datu vydání napadeného rozhodnutí žalovaného nebylo zavinění znakem aplikované skutkové podstaty.
25. K tomu je nad rámec nutného odůvodnění vhodné poznamenat, že se jedná o námitku, která již byla v podstatě ve stejné podobě uplatněna v jiných řízeních o přestupku provozovatele vozidla a byla Nejvyšším správním soudem opakovaně považována za nedůvodnou, resp. neodůvodňující aplikaci zásady retroaktivity in mitius (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 – 39, a ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47).
26. Žalobkyně dále namítala, že nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno ustanovení, podle kterého byla sankce uložena. Krajský soud se v tomto ohledu neztotožňuje s argumentací žalobkyně, že by bylo možné ztotožňovat okamžik vydání rozhodnutí a nabytí jeho právní moci. Správní orgán z podstaty věci rozhoduje podle právní úpravy ke dni spáchání přestupku, popř. ke dni vydání rozhodnutí, pakliže je pro pachatele příznivější. V rámci přestupkového řízení má pak řádný opravný prostředek ze zákona odkladný účinek, protože zpravidla nastává právní moc rozhodnutí o přestupku až doručením rozhodnutí odvolacího správního orgánu, a to mnohdy až s několikaměsíčním odstupem.
27. V nyní posuzované věci došlo ke spáchání přestupku provozovatele vozidla (tehdy správní delikt) dne 13. 3. 2015, tedy v době, kdy ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 12. 2015, znělo následovně: *„Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“* S ohledem na skutečnost, že mělo ze strany neznámého řidiče vozidla dojít k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo prvostupňovým správním orgánem ve výroku rozhodnutí dále odkázáno na ust. § 125c odst. 4 písm. f) téhož znění zákona, který v rozhodné době stanovoval zákonné rozmezí pokuty 1 500 – 2 500 Kč.
28. Nelze se tak ztotožnit se závěrem žalobkyně, že nebyla ve výroku rozhodnutí o přestupku v souladu s dnes již neplatným ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, uvedena ustanovení, podle kterých bylo o sankci rozhodováno. Od spáchání přestupku nenabyla ve prospěch žalobkyně účinnosti žádná novela zákona, která by druh a výměru sankce modifikovala. Za takovou změnu nelze považovat pouhé přesunutí dotčené právní úpravy do jiných ustanovení zákona o silničním provozu, jak bylo ostatně v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na ust. § 112 odst. 3 nového přestupkového zákona podrobně zdůvodněno.

29. Ve vztahu k uložené sankci žalobkyně dále namítala, že nebylo žalovaným z úřední povinnosti přihlédnuto k možnosti uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 nového přestupkového zákona, přestože nevyšly v řízení najevo žádné přitěžující okolnosti. V tomto ohledu dává krajský soud žalobkyni za pravdu v tom, že jsou správní orgány povinny přihlížet k okolnostem odůvodňujícím aplikaci daného právního institutu, přestože o to nebylo obviněným z přestupku výslovně požádáno. Nelze se pak ztotožnit se závěrem žalovaného ve vyjádření k žalobě, že nemohl uvažovat o mimořádném snížení pokuty, protože přezkoumával zákonnost prvostupňového rozhodnutí podle právního stavu platného a účinného ke dni jeho vydání. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na již uvedené ust. § 112 odst. 3 nového přestupkového zákona, které stanovuje, že: „*Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.*“
30. Možnost mimořádného snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem nepochybně lze považovat za právní úpravu, která je pro pachatele přestupku příznivější, pročez k ní mělo být přihlédnuto. Z toho ovšem nevyplývá, že by musely správní orgány za účelem přezkoumatelnosti rozhodnutí v každém individuálním případě zdůvodňovat, proč k aplikaci daného institutu nepřistoupily, pakliže nebyla s ohledem na okolnosti případu naplněna ani jedna z podmínek taxativně stanoveným zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45).
31. Krajský soud v této souvislosti ovšem nesdílí názor žalobkyně, že samotná absence přitěžujících okolností, jejichž výskyt je u přestupků provozovatele vozidla z podstaty věci limitován, automaticky odůvodňuje mimořádné snížení pokuty podle ust. § 44 odst. 1 písm. a) nového přestupkového zákona. Skutečnost, že žalobkyně spáchala přestupek provozovatele vozidla pouze na principu objektivní odpovědnosti, aniž by mohla jednání či pohnutky řidiče ovlivnit, nelze bez dalšího považovat za relevantní důvody ke snížení pokuty pod zákonem stanovenou hranici, ale za standardní skutkové okolnosti, které jsou zákonem o silničním provozu jako přestupek provozovatele vozidla postihovány. V řízení pak nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty z jiných důvodů stanovených v ust. § 44 odst. 1 nového přestupkového zákona.
32. Přestože je tedy názor žalovaného ohledně nemožnosti aplikace institutu mimořádného snížení pokuty nesprávný, nejedná se podle názoru krajského soudu v nyní posuzované věci o pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Aniž by krajský soud chtěl v tomto ohledu nahrazovat správní úvahu žalovaného, poukazuje na skutečnost, že ze správního spisu žádné polehčující okolnosti bezprostředně nevyplývají, přičemž absence přitěžujících okolností byla zohledněna uložením pokuty na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby, což žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně označil za zcela přiměřené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70).
33. Krajský soud dále nepovažoval za důvodnou ani námitku nedostatečné identifikace porušení právní povinnosti ve výroku prvostupňového rozhodnutí. V něm je totiž uvedeno, že se žalobkyně dopustila správního deliktu provozovatele vozidla (dnes

přestupek) tím, že v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu. Přestože je dané ustanovení zákona dále členěno do jednotlivých odstavců, což prvostupňový orgán ve výroku prvostupňového rozhodnutí výslovně nerefletoval, nejedná se podle názoru krajského soudu o vadu mající za následek jeho nesrozumitelnost. Je totiž nutné zohlednit nejen konkretizaci porušení právní povinnosti provozovatele vozidla v odůvodnění rozhodnutí, ale také výslovný odkaz ve výroku na ustanovení zakotvující skutkovou podstatu přestupku a povinnost řidiče, která měla být neznámou osobou porušena.

34. Žalobkyní odkazovanou judikaturu považuje krajský soud za nepřiléhavou, protože zejména ust. § 5 písm. a) zákona o silničním provozu obsahuje výslovný odkaz na podzákoný právní předpis upravující technickou způsobilost vozidla a související podmínky jeho provozu na pozemních komunikacích, které jsou z povahy věci různého charakteru. Naopak v nyní posuzované věci nelze považovat zákaz zastavení a stání před vjezdem na pozemní komunikaci z polní nebo lesní cesty nebo z místa ležícího mimo pozemní komunikaci ve smyslu ust. § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu za normu s blanketní dispozicí. Z toho důvodu považuje krajský soud vymezení právní povinnosti, která byla žalobkyní jako provozovatelem vozidla porušena, za zcela dostačující.
35. V tomto kontextu pak žalobkyně namítala, že nebylo protiprávní jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno nezaměnitelným způsobem. Vozidlo se navíc nacházelo v místě, kde není zastavení zakázáno. Co se týče nezaměnitelnosti přestupkového jednání, krajský soud připomíná, že bylo neoprávněné zastavení ve výroku prvostupňového rozhodnutí doplněno o odkaz na ust. § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu. Z jeho dikce vyplývá, že byla neznámým řidičem porušena povinnost vyplývající přímo ze zákona a spočívající v zákazu a stání vozidla před vjezdem z polní nebo lesní cesty nebo z místa ležícího mimo pozemní komunikaci.
36. V tomto ohledu lze dát žalobkyni částečně za pravdu v tom, že by bylo pro jednoznačnost vhodné ve výroku specifikovat, která z alternativně stanovených možností byla v posuzované věci naplněna, tedy o vjezd z jakého místa se přesně jednalo, přestože byl tento údaj posléze uveden v odůvodnění rozhodnutí. Nezaměnitelnost přestupku nicméně byla s ohledem na povahu přestupku spolehlivě zajištěna zejména uvedením přesného místa a času jeho spáchání, a to formulací „*na ulici Zemědělská 26 v Brně dne 13. 3. 2015 v 12:05 hodin*“. Pokud se pak jedná o tvrzenou absenci zákazu zastavení označeném místě, je podle názoru krajského soudu tato námitka vyvrácena pořízeným mapovým podkladem a fotodokumentací, na které je vozidlo žalobkyně spolehlivě a opakovaně zachyceno před vjezdem z místa ležícího mimo pozemní komunikaci, aniž by muselo být pro účely právní kvalifikace specifikováno, zda se jedná o garáž či stavbu s jiným účelovým využitím.
37. Kromě toho žalobkyně namítala, že byla porušena zásada subsidiarity přestupku provozovatele vozidla, neboť prvostupňovému správnímu orgánu sdělila elektronickým podáním z adresy x na elektronickou adresu posta@brno.cz dne 17. 6. 2015 v 18:29 hod. totožnost osoby, která byla v rozhodné době řidičem

vozidla. Prvostupňový správní orgán však její sdělení zcela ignoroval. K tomu krajský soud uvádí, že není ve správním spisu založena žádná listina, ze které by vyplývalo, že by se žalobkyně kromě podání odporu proti příkazu a blanketního odvolání k věci jakkoliv vyjadřovala, natož sdělila údaje o totožnosti řidiče vozidla. Ke stejnému závěru bezpochyby dospěly také správní orgány, jak vyplývá nejen z odůvodnění příkazu a prvostupňového rozhodnutí, ale také z vyjádření žalovaného k žalobě, ve které byla námitka poprvé uplatněna (k procesní pasivitě obviněného v odvolacím řízení srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56).

38. V tomto ohledu krajský soud připomíná, že je primárně povinností žalobkyně, aby svá tvrzení v žalobě prokázala, a to zejména za předpokladu, pakliže se dovolává doručení podání na elektronickou podatelnu správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 7 As 164/2016-38). Žalobkyně však zůstala pouze v rovině ničím nepodloženého tvrzení, neboť soudu žádné důkazy nepřiložila a ani je v žalobě k důkazu neoznačila. S ohledem na tuto skutečnost, procesní pasivitu ve správním řízení a tvrzené odeslání podání z elektronické adresy paní S., která je z úřední činnosti známa jako zmocněnec uplatňující v přestupkových řízeních různé obstrukční praktiky, považoval krajský soud danou námitku za účelovou, a proto také nedůvodnou.
39. Na tom nemůže podle jeho názoru nic změnit ani skutečnost, že byl v žalobě vyjádřen podmíněný souhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Žalobkyně totiž byla následně spolu se zasláním vyjádření žalovaného k žalobě (na něhož se výslovně odvolávala) v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. vyzvána, aby se ve stanovené lhůtě k možnosti rozhodnutí věci bez jednání vyjádřila, což neučinila, přestože byla o procesních důsledcích řádně poučena. Krajský soud pak v kontextu souhlasného vyjádření žalovaného nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné, neboť byl skutkový stav věci ve správním spisu pro účely vydání rozhodnutí dostatečně zachycen.
40. Závěrem krajský soud konstatuje, že k žádosti žalobkyně, resp. jejího právního zástupce, aby rozhodnutí ve věci nebylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, popř. aby byla provedena jeho naprostá anonymizace, se již opakovaně vyjadřoval také Nejvyšší správní soud. Na jeho právní názor vyslovený například v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 – 44, se tímto krajský soud zcela odkazuje: *„Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a*

zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“

VII. Závěr a náklady řízení

41. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. března 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.